

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέμνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.
ἘΠΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50, Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἑλλαν Κρατῶν ἀελλίνια 10.
Ἐξέμνην καὶ Τρίμηνην ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗ - ΕΚΔΟΤΗ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὲν ἴσως μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδμητῶν ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 7 Ἰουλίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 32

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἦταν ἐπιτέλους ἵτροπή νὰ μὴν κάνη τίποτα γιὰ κείνους ποὺ ἐργάζονταν γι' αὐτήν. Κι' ἀρχίσει νὰ κάνη μυστικοσυμβούλια μὲ τὸν Κάζη καὶ τὴν κυρία Ὀμόλλου, νὰ πῶν, νὰ ἐνεργῆ, νὰ προετοιμάζῃ κρυφὰ κάποια ἐκπλήξη.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν δέκα μεγάλες πῆτες καμωμένες ἀπὸ κοπανισμένον παξιμάδι, χυμὸ ἀγρίου ζαχαροκάλαμου — ποὺ ζάχαρη ἀκόμα! — γάλα ἀπὸ κοκοφοίνικα καὶ σταφίδες. Οἱ πῆτες αὐτές, καλοψημένες στὸ φούρνο τοῦ Κωδικ, ροδοκόκκινες κι' ἀληθινὰ ὀρεχαλικές, στάλθηκαν τὴν ἴδια μέρα στὰ χωριά — ἀπὸ μιά στὸ καθένα, κι' ἀνακηρύχθηκαν ὀμόφωνα νοστιμιότητες.

Ἴσως ἡ ἐτυμηγορία δὲν θὰ ἦταν τόσο κολακευτικὴ σ' ἓνα ἐστιατόριο τῆς Καλοκούτιας ἢ καὶ τῆς Σαίγκον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ θυμηθῆ κανένας πὺς οἱ ναυαγοὶ τῆς Ἦρας εἶχαν νὰ φᾶνε γλύκισμα πολλές ἐβδομάδες καὶ γι' αὐτὸ ἦ εὐγνωμοσύνη τῶν στομάχων τοὺς ἔλαβε διαστάσεις γιγαντιαίες. Ἡ μὲν πάντα τοῦ κ. Ρετὸ ἔκαμε τρεῖς λεῦγες γιὰ νάρθη νὰ παίξῃ μπροστὰ στὶς δυὸ κυρίες, μπουκέτα ἀπὸ ἀγριολούλουδα τοὺς ἔστειλαν ἀπὸ παντοῦ καὶ σιχουρογοὶ ἀκόμα ἐξόμνησαν, μὲ χλωδὸς ἀλλὰ γεμάτους ἀίσθημα σίχους τὶς εὐγενικὲς ζαχαροπλάστρες.

Τελοσπάντων, ἡ Ἀγθῆ

κι' ἡ κυρία Ὀμόλλου ἔμειναν τόσο εὐχαριστημένες ἀπὸ τὴν πρώτη τους δοκιμὴ, ὥστε μὲ πολλὴ ζήλο ἐξακολούθησαν ὄχι μόνον γλύκισματα κάθε λογῆς νὰ κατασκευάζουν, ἀλλὰ στὸ μαγεῖρεμα νὰ βοηθοῦν τὸν Κάζη, κι' ἀσπρόρρουχα νὰ μπαλιώσουν, καὶ φερέματα νὰ μαντάρουν, καὶ βότανα νὰ μαζεύουν γιὰ γιατρικὸ, καὶ τοὺς δυὸ

γιατροὺς νὰ βοηθοῦν στὴν περιποίησιν τῶν ἀρρώστων, καὶ τελοσπάντων νὰ κάνουν ὅ,τι μπορούσαν, ὅ,τι ἤξεραν ἢ ὅ,τι ἦταν εὐκόλο νὰ μάθουν. Ἔτσι, σὲ λίγον καιρὸ, ἔγιναν νοικοκυρὲς περιψήμες.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ παράξενο γι' αὐτές ἦταν ποὺ ἡ ἐργασία τοὺς προξενούσε εὐχαρίστηση, δὲν στενοχωριόταν, δὲν ἐπλητταν πιά, καὶ τὸ βράδυ ἔπεφταν νὰ κοιμηθοῦν, κουρασμένες ἀλήθεια, ἀλλὰ εὐχαριστημένες ἀπὸ τὴ συναίσθησιν πὺς ἔκαμαν τὸ χρέος τοὺς καὶ φάνηκαν χρήσιμες ὅσο μπορούσαν στοὺς συντρόφους τοὺς.

Οἱ καίμεινοι αὐτοὶ τὶς εὐχαριστοῦσαν καὶ γιὰ τὸ παρρηκρότερο. Ναυτες, βλέπετε, καὶ στρατιῶτες, ἐργάτες ὅλοι ἀκούραστοι, ἐτρεφαν τὸ μεγαλύτερο θαυμασμὸ πρὸς τὴν ἐργασία. Ἡ λέξι «τεμπέλης» ἦταν γι' αὐτοὺς, καὶ μὲ τὸ δίκιο τοὺς, ἡ χειρότερη βροσιά. Πολλὲς φρεσὲς εἶχαν ἀπορήσει, κι' ἴσως ἀναναχτήσει ἀπὸ μέσα τοὺς, βλέποντας πὺς οἱ δυὸ κυρίες δὲν ἦταν καλὲς γιὰ τίποτα σ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Γι' αὐτὸ ἐκτιμοῦσαν τώρα περισσότερο τὴ φιλοπονία τοὺς καὶ προσπαθοῦσαν νὰ δείχνουν ὅπως μπορούσαν τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τοὺς. Καὶ τὰ σκόμματα τοὺς τὰ εἶχαν στὸ ἔξῃς μόνον γιὰ τοὺς μουσικοὺς τοῦ κ. Ρετὸ, πού, μὲ τὴν πρόφασιν πὺς ἦταν καλλιτέχνες, ἐργάζονταν λιγώτερο ἀπ' ὅλους. Ἔτσι, στὴν ἀποικία, ἡ λέξι «μουσικός» κατάντησε νὰ σημαίνῃ φυγόπνογος. Συχνὰ ἀκουγες : « Ἄ! ἦσούν μ ο υ σ τ κ ὅ σ σήμερα! » Αὐτὸ ἔ-

«Ὁ Παῦλος ἔσκυψε κι' ἐβέβαιε τὰ ἴχνη μὲ προσοχή» (Σελ. 374, στ. β'.)

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 "Αφού έπλυσε κι' έτριψε τις καρτέρες του και τα ταψιά του ο Μό πήρε έναν κουβά καλωμένον από πετόι βουδάλου και τράβηξε κακά το ποτάμι σαν να ήθελε να πάη να βγάλη νερό.

σχημάτιζε τον τοίχο της καλύβας και κοίταζε μέσα.

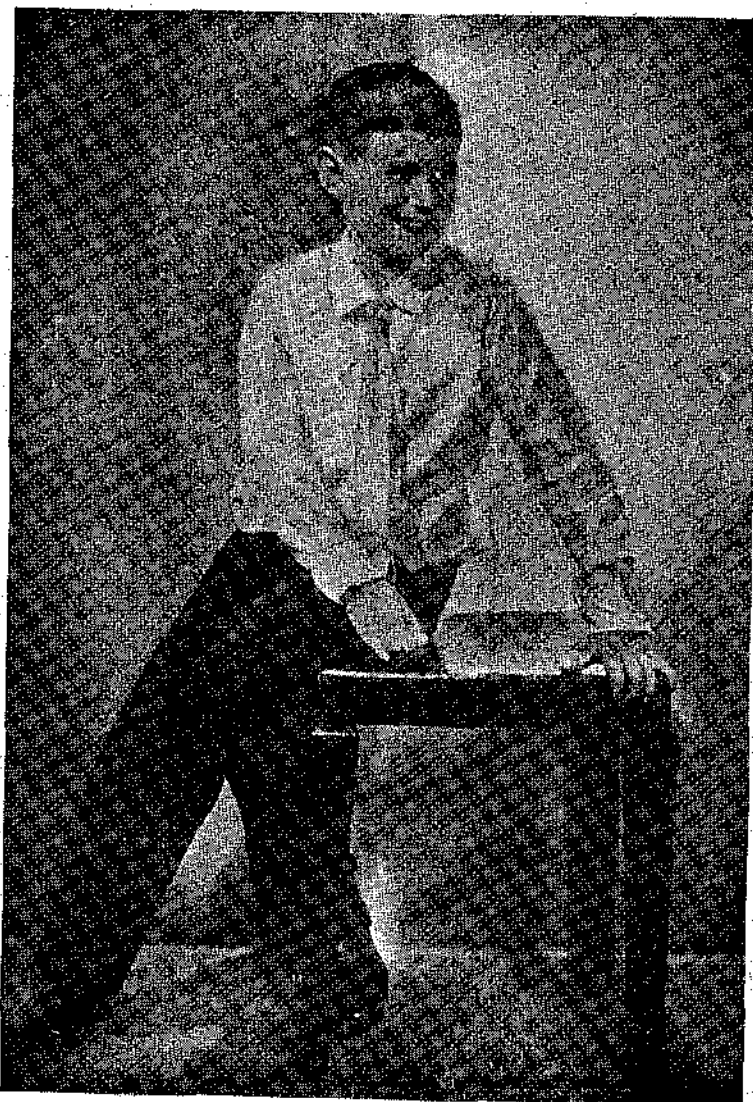
Αυτό που είδε του προξένησε κατάπληξη.

Μέσα στην καλύβα, που την είχαν σιγουρίσει ος νεκρικό θάλαμο, το όραιο φέρετρο ήταν τοποθετημένο επάνω ος δυο τρίποδα, δίπλα ος' ένα μικρό βωμό όπου ήταν αναμμένα άρωματικά κεριά, έκαιγε λιθάνι και βρίσκονταν απλωμένα μακριά χαρτιά προσευχών.

Δέν κατέθηκε όμως ως κάτω. Πέρασε με το πιδ άθωο ύφος του κόσμου πίσω από την καλύβα όπου είχαν τοποθετήσει το φέρετρο, κι' άφου κοιτάζε γύρω του και βεβαιώθηκε πως ήταν ολομόναχος, παραμέρισε ένα-δυό φύλλα της ψάβας που

Λοιπόν το φέρετρο δέν ήταν άδειο! Κι' αν έκρινε κανείς άπ' έλη αυτή

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Μό γιατί τό πρώτο μακριά πανταλόγι! — Εύχαριστώ πολύ, και στα δικά σας!

τήν πολυτέλεια, τό νεκρό σώμα που έκλεινε μέσα του, θά ήταν κανονός πλούσιου και μεγάλου Άνναμίτη.

Ο θάνατος δέν έμπνέει κανένα τρόμο και καρμιά άηδία στους Άνναμίτες. Κι' ο πιδ φοβητσιάρης Ήθαγενής που θά πέθαινε από τον τρόπο του αν άκουγε μέσα στο σκοτάδι (τό τρίξιμο ενός ποντικού, είναι άξιος να κοιμηθής μακάρια μέσα ος' ένα φέρετρο άφου πετάξει πρώτα από μέσα τον νεκρό του έναικο. Λοιπόν ο Μό δσο δειλός κι' αν ήταν, τώρα δέν φοβόταν.

Ξανακοίταζε πάλι μέσα στην καλύβα κι' άφου βεβαιώθηκε πως δέν βρίσκονταν μέσα κανένας ζωντανός, πήρε τον κουβά του, γύρισε τρέχοντας στο μαγειριό του, κι' ανοίγοντας κρυφά ένα κασσελάκι όπου φύλαγε ο Τσού διάφορα εργαλεία, πήρε από μέσα ένα σφυρί κι' ένα κατσαβίδι. Ύστερα, με μεγάλες προφυλάξεις, πήγε πάλι στην καλύβα, άνοιξε την κλειδαριά με τό κατσαβίδι, και σιγά-σιγά κι' άθόρυχα πλησίασε τό φέρετρο.

Τι σκοπούς είχε λοιπόν ο Μό; Κρύψτε τό πρόσωπό σας με τό χέριο σας, καλά και κακά πνεύματα!

Ξεχνώντας τον Τρούγκ-Φι που βλέπει μέσα από τούς τοίχους τον Ντουγκ Τάν με την κοπτερή ρομφαία τόν Τό Κού τόν φύλακα της γής τήν Κουάμ. Άν τή θεά με τό χίλια χέρια, ο φίλος μας είχε βάλει στο νοῦ του ένα διαβολικό σχέδιο, που δέν παραδέχεται κανένας θεός ή ανθρώπινος νόμος, μα που ωστόσο ο ίδιος νόμιζε πως θά μπορούσε να έκτελέση χωρίς να έχη κανένα φόβο τιμωρίας.

Τό φέρετρο ήταν στην άπόλυτη διάθεσή του μαζί με τό περιεχόμενό του και μέσα στον σαρκοφάγο ο νεκρός θά ήταν δίχως άλλο στολισμένος με τό καλύτερά του ρούχα και με τό πιδ πολυτίμημα χρυσαφικά του, δαχτυλίδια, έγκόλπια, ταμπакέρες κτλ.

Η εύκαιρία λοιπόν ήταν μοναδική και τόσο περισσότερο που οί πειρατές ήταν έπισσαν αίχμάλωτο τούς τόν Μό τού πήραν ότι είχε και δέν είχε επάνω του, άρχίζοντας από τις λίγες πενταροδεκάρες που είχε κρυμμένες στη ζώνη του και τελειώνοντας στις κάλτσες του και στα ματογυάλια άκόμη. Άν έπαιρνε λοιπόν από μέσα από τό φέρετρο δτι πολυτίμη έβρισκε, δέν θά λάβαινε, παρά τή δίκαιη άποζημίωση για τις δικές του άπώλειες. Μ' αυτόν τόν σκοπό λοιπόν, κρυφά σαν κλέφτης, τρύπωσε μέσα στην καλύβα.

"Άλλωστε δέν είχε σκοπό να κακοκαρδίση τόν νεκρό, και για να τόν έξευμενίση κάπως, περισσότερο όμως για να σώση τό προσχήματα, αν και τό τώχην έπαυσε μέσα κανένας πειρατής και τόν τσάκωνε έπ' αυτοφόρω, είχε φέρει μαζί του μια πρόξαλάτι και μια χουφτίσα ρύζι.

Όπωςδήποτε, είτε έρχονταν κανείς είτε δέν έρχονταν, αυτός θά εφάρμοζε πιστά τούς τύπους, βάζοντας τό άλάτι και τό ρύζι επάνω στο στόμα τού νεκρού. Και αν ο νεκρός δέν έμεινε έκαστοποιημένος ύστερα άπ' αυτή την προσφορά, που είναι σύμφωνη με όλους τούς κανόνες των ίερών βιβλίων, αυτό έσήμαινε πως ήταν πολδ ζευζέκης και κακότροπος και πως ο Μεγάλος Κριτής θά είχε ρίξει τις τρεις ψυχές του και τό επτά του πνεύματα στους βαθύτερους κύκλους της Κόλασης.

Τό αδύνατο και τρεμουλιάρικο φως των κεριών τόν έτρόμαζε περισσότερο από κάθε τι άλλο εκεί μέσα. Τό φέρετρο μάάλιστα δέν τόν έδειλίαζε όλοταλα. Ήταν καμαμένο από έξωο πρώτης τάξεως, φαινόταν στερεό, μα είτε βιδωμένο, είτε καρφωμένο ήταν τό καπάκι του, τό εργαλείο τού Μό θά κατάρφαναν στο τέλος να τό ανοίξουν.

— Ξ νεκρέ! ρώτησε σιγανά ο Μό. Πού βρίσκονται οί τρεις ψυχές σου και τό επτά σου πνεύματα!

Με την πεποίθηση πως ο νεκρός δέν θά τού άπαντούσε στην τυπική αυτή έρώτηση και με την ελπίδα πως άργά ή γρήγορα θά ξανάβλεπε την αγαπημένη του Λούου, ο Μό χαϊρόταν από πριν για τόν θαυμασμό που θά ένιωθε ή πιστή του γυναίκα, όταν θά τής παρουσίαζε τή ταμπакέρα, τό δαχτυλίδια και τό έγκόλπια τού νεκρού και θά τής εξηγοῦσε ότι είχε κερδίσει αυτά τό πλούσια λάφυρα στον πόλεμο.

"Έξαφνα, τό χαμήγελό του κοκλάσισε.

Τινάχθηκε, πήγε ένα βήμα πίσω, και χλώμισε μονομιάς. Ο τρόμος του ήταν άσυγκράτητος. Θέλησε να βάλγ τό χέρι του στο στόμα του για να πνίξη τή φωνή του και στη βία του κατάπιε τό άλάτι και τό ρύζι που κρατούσε.

Τό φέρετρο είχε τρίξει δυνατά! "Ένα τρίξιμο φρικτό, ένα τρίξιμο ευδιάκριτο που δέν ήταν τυχαίο άλλα έρχόταν από τό έσωτερικό τού φερέτρου, ώσαν οί τρεις ψυχές και τό επτά πνεύματα τού νεκρού να είχαν ξαναγυρίσει στη γή, με την πρόσκληση τού Μό και να ζητούσαν να βγούν από τή στενή τους φυλακή.

Χοντρές σταγόνες ιδρώτος πλημμύριζαν τό μέτωπο τού δυστυχισμένου δημηρέτη και με κόπο μεγάλο

που κι' άργότερα άκόμη όταν θυμόταν έκείνη τή στιγμή έτρεμε όλόκληρος.

Ο νεκρός είχε άναστηθεί!

Τό καπάκι τού φερέτρου είχε άνασηκωθεί όλόκληρο, κι' ένα κεφάλι έχι καρμιάς μούμιας, άλλα κεφάλι ενός ζωντανού ανθρώπου, με μάτια ζωηρά και άγρια, ξεπρόβαινε από τό άνοιγμα (*). «Χάθηκα!» σκέφθηκε ο Μό. Και γογγός σαν τόν άνεμο στράφηκε κατά την πόρτα για να φύγη.

Δίχως να γυρίση να κοιτάξη πίσω του πήδησε έξω από την καλύβα ώσαν να τόν κυνηγοῦσαν δλα τά κακά πνεύματα τού Άννάμ.

Δέν ήξερε ούτε που πήγαινε ούτε που βρίσκονταν.

Τού φαινόταν πως ο άναστημένος νεκρός είχε σηκωθεί από τό φέρετρό του και τόν κυνηγοῦσε φωνάζοντας:

— Στάσου, κλέφτη, λιποπόδότη, έλεσινέ, καταραμένο, που έρχεσαι να ταραξής τήν ήσυχία των νεκρών και που τό τέλη σου θά είναι φρικτά, μέσα στον έβδομο κύκλο της Κόλασης, εκεί που βράζουν τό καζάνια και καίνε οί ταμπάδες!

Καθώς έτρεχε κατά τό ποτάμι, έχοντας ξεχάσει τόν κουβά τού στην πόρτα της καλύβας, έπεσε επάνω στον Τσού που έβγαινε άπ' την καλύβα τού Νγκουγιέν. Η σύγκρουση αυτή, που για τόν Τσού ήταν ασήμαντη, για τόν Μό ήταν τόσο φοβερή, που ο φίλος μας χάρης στον νόμο τής ταχύτητος και τής αντίστασεως των σαρμάτων, τινάχθηκε δέκα βήματα μακριά και κυλίστηκε χαμώ.

— Παλιόσκυλο! φώναξε ο Τσού, που τρέχεις έτσι σαν δαιμονισμένος!

Ο Μό είχε προφθάσει να σηκωθεί, μα ήταν τόσο σαστισμένος, ώστε δέν ήξερε με τί τρόπο να δικαιολογηθής και είπε ότι πήγαινε να πάη νερό για να πλύνη τό μαγειριό του.

— Και με τί θά έβγαζες τό νερό; ρώτησε σαρκαστικό ο Τσού. Με τό χέριο σου μήπως;

Ο Μό τά έχασε. Μάταια έσπαζε τό κεφάλι του για να βρη κάποια πιστευτή δικαιολογία.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

(*) Έδώ αναφέρεται ή εικόνα που δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο φυλλάδιο, σελ. 367.

«Μία μεγάλη πομπή σχηματίσθηκε και ξεκίνησε για τό χωριό...»

προσπαθούσε να κρατήσει τόν βήχα που τόν έπνιγε εξ αίτιας τού ρυζιού και τού άλατιού που είχε καταπιεί.

Στάθηκε μπρός την πόρτα μα τό μάτι του δέν έφευγε από τό φέρετρο που εξακολουθούσε να τρίξη και πού, κάτω από τό άέθαιο φως των κεριών, φαινόταν σαν ένα πράγμα ζωντανό.

Στον Μό φαινόταν μάάλιστα ότι ποτε-ποτε κουνιόταν, και έβαζε ήρκο πως τό καπάκι είχε άνασηκωθεί δυο τρεις φορές.

Τέλος πιά βεβαιώθηκε κι' όταν βεβαιώθηκε οριστικά τόν έπιασε ένας πανικός, ένας τρόμος άπερίγραπτος.

θεμα ομάδα. Όλες την πατούνε πέρα!

Φωνές, κακό, πανζουρλισμός!

Αναμάλιασμένες, κατακόκκινες, σταματούν στο σφύριγμα του διαιτητή...

Χρυσάλλης

ΓΙΑ ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ...

Ήταν μεσημέρι και γυρούσα απ' το κτήμα μου.

Αχι... κόσο βαριέμαι, τα πόδια μου λυγίζουν από το κεράτιμα...

Καθώς προχωρώ ξενιατός σε μία σφαροδοξιά βλέπω δύο κοριτσάκια...

Ας καθήσω, λέω μέσα μου, να δω τι θα κάνουν.

ΘΥΜΗΣΕΣ

Ήταν ένα ανοιξιμάτικο δελτί. Καθόμουν στο παράθυρο που βλέπει προς τον κήπο...

Ε... και για ένα λουλουδί κάνετα έτσι; Έλα, δός το, Μαρία...

Παρακαλώ πολύ στους χρωστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν το γρηγορότερο.

Νά πά' τα, δέν τ'ά θέλω, έτσι τ'ά μάζευα...

Όστε κι' εγώ, είπε η μικρή και χαμήλωσε το κεφάλι της.

Γολιάθ

ΜΙΑ ΓΛΥΚΕΙΑ ΝΥΧΤΙΑ

Τί γλυκειά νυχτιά! όλα γύρω είναι βυθισμένα σε μία μυστηριώδη σιωπή.

Στα ήρεμα νερά της καθρεφτιζόταν το χλωμό φεγγάρι...

Τ' αέρακι πέρασε κοντά στον κρίνο και με το ελαφρό άγγιγμά του...

Ήταν ένα ανοιξιμάτικο δελτί. Καθόμουν στο παράθυρο που βλέπει προς τον κήπο...

Ε... και για ένα λουλουδί κάνετα έτσι; Έλα, δός το, Μαρία...

Κάποτε, ένας κύριος, ενώ έκανε τον καθημερινό του περίπατο...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Έλα μέσα γρήγορα, Μανωλάκη δέν βλέπεις που θ'ά βροέη;

Γιατί μου φέρνεις τό κακούτσα μου με δεμένα τα κορδόνια...

ΜΠΑΡΜΠΕΣ

Μπαρμπές! — Σου είχα υποσχεθεί να σου αγοράσω ένα ποδήλατο...

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ» BIBLIA TERPNA MORFOTIKA GIA PAIDIA KAI OIKOGENEIAS

Αθήναι, 42 δόξ Εδρείπου την 4 Ιουλίου 1934

ΚΛΗΛΟΓΡΕΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

ΣΩΦΕΙΑ γραμμάτων αυτή την εβδομάδα — σχεδόν γραμματολογική...

Λουλουδένια Ύπαξι, πολύ καλή αυτή ή εικόνα πλαισιωμένη...

Απεναντίας, Αίλι, τα γράμματα έκινον που μου γράφουν πιά τακτικά...

τεθύγκες από τίς συναχείς απορρίψεις άλλ' στέλνεις κι' άλλο κομμάτι.

ΚΑΤΑΧΑΡΟΜΕΝΗ Η ΠΑΙΔΙΑ

Καταχαρομένη ή Παϊδιά Έλληνίς: τελείωσε τους διαγωνισμούς της και φέγγει για την εβδόμη...

Δεν θυμάμαι, Άστρο Άραπάκι, αλλά μπορεί να σου απάντησα άργότερα...

Απεναντίας, Αίλι, τα γράμματα έκινον που μου γράφουν πιά τακτικά...

σπίτι, θά σέ δαχθή (αυτό πιά στην τύχη).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε αναγνώεται...

Νέα Ψευδώνυμα: Ναυτάκι της Λέσβου, α. (ΓΒ). Έδωξ (00+1=)

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Τά μεγάλα έργα» του Άσου του Άέρος.

Η Διάπλιση ἀσπάζεται τὸς φίλους της: **Βοσφοπόλει** (σὴ συγχάριον γὰ τὴν ἐπιτυχία: ἔλαβα τίς λύσεις ναι, τώρα νὰ μὸς γράψῃς πῶς συχνά) **Ριζὴν** (δὲν πειράζει, θὰ ξεκουραστῆς τώρα στὴν ἐξοχή) δ κ. Ξ. χάριμα γὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου στὴν παράσταση τῶν «Φοιτητῶν» τὸ ἔξεραι πῶς θὰ παρῆσθαι, γὰρ δ κ. διευθυντῆς τῆς Σχολῆς τοῦ εἶχε ζητήσῃ τὴν ἄδεια. δὲν φανταζόταν ὅμως πῶς θὰ παίζονταν τόσο καλά*) **Δάμωνα** (αὐτὰ εἶναι τὰ κομμοκορακίκα ἀποτελέσματα τῆς καλοκαιρικῆς βροχῆς, ποὺ τοὺς βρῖσκει δλους ἀπροετομαστούς γὰ τὴ δεχθῶν, με λινὰ ρούχα, ἄσπρα παπούτσια, χωρὶς ἀμπρέλλα κτλ. ἀλήθεια, μερικοὶ ποὺ δὲν ξέρουν καλά τοὺς καινιομοὺς, στέλνουν δύο κομμάτια μαζί γὰ τὴ Σελίδα* ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία ὅταν καὶ τὸ θὸς εἶναι γι' ἀπορροφή*) **Μαίην Καράνα** (ἐυχαριστῶ πολὺ καὶ γὰ τὸ δευτέρου ἐξοπάθωμα* πῶς εἶναι δυνατό νὰ μὴ σ' ἐυχαρίστησα γὰ τὸ πρῶτο; μὴ δὲν τὸ εἶδες; ὅπωςδὴποτε εἶσαι πολὺ καλὴ ποὺ παρέδωξες καὶ φρόντισες πάλι γὰ τὴ διάδοσή μου, πρῶγμα ποὺ μαρτυρεῖ ἀληθινὴ ἀγάπη* γράψε μου, μὴν παρμένης νὰ ξεπαθῶσθαι γὰ νὰ μὸς ἐναγοράψῃς*) **Ἰύρρον** (περιμένω γράμμα σου ἀπ' τὸ χωριό) **Ρεβολτέ** (πάρμεινω νὰ μὸς ἐναγοράψῃς περισσότερα ὅταν θάσαι στὸ σπίτι σου) **Ἰερὸν Βράχον** (αὐτὸ τὸ φουδῶνιμο σου ἀνέκριναι* χαίρω πολὺ ποὺ θὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνηση* νὰ μὸς γράψῃς ἀπὸ τὴν ἐξοχή, εἶαν θάρχηται ἀπὸ καὶ κάποιος γὰ νὰ ρίχνῃ τὸ γράμμα σου στὸ ταχυδρομεῖο) **Ξ.Κ. Συστούρη** (ἔλαβα, ἐυχαριστῶ) **Ποντικὸν τῶν Λουτροπόλεων** (ἔστειλα) **Ἀρετὴν Ν. Ἀγγυραῖ** (καλὸ ταξίδι. συγχρητήρια καὶ θερμὲς ἐυχαριστίαι γὰ τὸ ἐξοπάθωμα* θὰ μὸς γράψῃς κ' ἀπὸ τοὺς Βαζοὺς;) **Κ.Χ. Τοράκη** (σοὺ εὐχομαὶ καλὴ ἐπιτυχία καὶ περιμένω) **Χρυσόγειρο, Ταξιδιώτην** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 'Ιουλίου ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 270οῦ Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 7 Σεπτεμβρίου.

370. Λεξιγρῖφος
 Ἀξίωμα τὸ πρῶτο μου εἶν' ἀνάτατο,
 Τάλλο μου ὁ τόπος—μὰ στὴ γενικὴ—
 Ὅπου ἀγοράζειαι καὶ πουλάει.
 Κι' ἕνα τρανὰ φιλόσοφο γνωστότατο,
 Ποὺ τὸν γέννοῦν τὰ δύο αὐτὰ μαζί,
 Κοιτάζειαι τώρα καὶ γελάει.
 Τρῶπα στὸ Νερό

371. Μεταγραμματισμὸς
 Κάνω κόπο στὰ χαμένα,
 Αἶ νὰ βγάλω, ΠΙ νὰ βάλω:
 Δέντρο ἦτανε τὸ ἕνα,
 Δέντρο εἶναι καὶ τὸ ἄλλο.
 Περικραϊκὸ Ζιζάνιο

372. Στοιχειοτονογράφος
 Τὸ κεφάλι σου σκεπάζει,
 Ἐνα γράμμα μόνον ἀλλάζει
 Καὶ τονίζεται στὸ τέλος.
 Κι' ἄντρας γίνετ' ἐθνικός,
 Πατριώτης... μυστικός,
 Κόποιαι Ἐταιρείαι μέλος.
 Κομήτης.

373. Τροπὸγράφος
 Φιλόσοφο ἀπ' τὴ Δάμψακο
 Στὸ τέλος τὸν τονίζω
 Καὶ γὰ στρατιώτες οἰκημα
 Μὲ τοῦτο μόνον χρίζω.
 Πρίγκιψ Σερβίν

374. Κλίμαξ
 Π—Σ
 Π— — Σ
 Π— — — Σ
 Π— — — — Σ
 Π— — — — — Σ
 Π— — — — — Σ
 Π— — — — — Σ
 Π— — — — — Σ
 Π— — — — — Σ
 Π— — — — — Σ
 Π— — — — — Σ
 Π— — — — — Σ
 Π— — — — — Σ
 Π— — — — — Σ
 Π— — — — — Σ

Κάθε παύλα εἶν' ἓν γράμμα. Ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: ἐπίγραμμα, μέλος, πόλις νήσου, νεοἑλλην λογοτέχνης, μέγας ἐφευρέτης, ἀρχαῖος ποιητής, ὀμηρικὸς ἥρωας, εἰς τῶν ἐπὶ σοφῶν, βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ (τὸ οἰκογενειακὸν τοῦ ὀνομα), τῷ

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φεβ. 16
 185. Ἐλαφὸς (ε, λά, φως).—186. Ἡλιάς—Ἰλιάς.—187. Νὸς—νὸν.—188. Ἡ στάνια.—189.
 ΚΡΑΝΑΟΣ 190. ΒΑΛΛΩΡΙ-
 ΥΑ Α ΟΙ ΤΗΣ (Ἀραβία, Λά-
 Λ Α Τ Α Α ρισσα, ὄρα, Ρωσ-
 Ι Ο Κ Α Σ Τ Η σία, Ἴσις, Τάρας,
 Σ Τ Α Μ Ν Ἡὼς, Σοτήρ).—
 Σ Τ Ι Ι Ο 191-193. Διὰ τῆς
 Α Σ Τ Α Κ Ο Σ διαφθόγγου ΑΥ:
 Παῦλος, ἀλή, θαῦμα, παθοίς, αὐτός.
 —195. ΔΡ·Κ·ΒΣΛ=Διαιρεῖ καὶ βα-
 σίλευε. ΝΝ·ΓΜΝ·Π=Μὸν ἡγεμόνα
 ποιοῦ (ΔαΝία, ΡΙΝη, ΚόΓρον, ΒοΜός,
 ΣιΝά, ΑαΠλάς).—197. Ὅν οὐ τύπτει
 λόγος τύπτει ῥάβδος.—198. Ὅποιος
 προσέξῃ θὰ με λύσῃ (ὀπή, ὤς, πρὸς
 ἔξῃ, θ' α μ' ε, λ' σις ι).

Πῶς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
 Εἶναι ἀπλοῦστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κ' ὅπου θὰ μείνετε, —γὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τίς 400 τοὺς σελίδας, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσαρα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1933**, ποὺ ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδας ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, εἶ ἄλλο θέλετε;

Τροκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐυχαίρωσ τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε **Τὸ Πιο Εὐχάριστο Καλοκαίρι**

γραμμοῦ τῶν Ἀθηναίων περιώνυμος, νεοἑλλην διηγηματογράφος, ὁ καταγινόμενος μὲ κάποιαν ἐπιστήμη, νεοἑλλην ιστορικός.

375. Κρυπτογραφικὸν
 1 2 8 4 5 6 7 8 = Νῆσος
 2 5 6 7 8 = Ὄρειον
 3 4 5 7 8 = Πιτηνὸν
 4 8 = Ζῆον
 5 3 6 2 5 = Προφήτης
 6 2 8 7 8 = Ἄλλη νῆσος
 7 1 7 8 = Ἐξόγκωμα, κόρβος
 8 4 3 7 5 = Καρπὸς Ἀσκήσιος

376-380. Μαγικὸν Γράμμα
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

δέμα, Ἐλέτη, ἄγαν, Ἦρα, ἀβρὸς Ἀθῶνα Ὑπαρξίς

381. Φωνηεντόλιπον
 τ - πδς - λλνν
 Τέλλος Ἀλκίης

382. Γρίφος
 ελελελ ηγηγηγ ηγ
 ελ ηγ ηγ ηγ ηγ ηγ
 κ' ελελ ὄθον ηγηγ ηγ ηγ τὸ
 ελ ηγ ηγ ηγ
 ελελελ ηγηγηγ ηγ ηγ
 Πειραιωτάκι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΔ'—342]
 Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετράδια* στείλατε εἰς Δ/σιν: Ἰωάννην Παναγιωτοῦ, διὰ Ποντικὸν τῶν Λουτροπόλεων, Τρίπολιν.

Ποντικὸς τῶν Λουτροπόλεων

[ΔΔ'—343]
 Ἰσο Λούζη, Λιχουδίτσα, Φιλημα Σιαῖς, Δαφνοῦλα, Μύρον τ. Ἀνδρου, Ἀνέβα, Μιράντι, Θέλιμα, Κέρωνη Κουκλα, Χωρὶς Φτερά, Βαστρικὴ Σταμέλλου καὶ ἀπὸ ἄλλα τὰ ἄλλα ἀγαπητὰ Διαπλασποῦλα περιμένουμε συμμετοχὴ στὸν τριδραχμο καλλιτεχνικὸ μας Διαγωνισμὸ Τοπείων. Δ/ση: Κική Δαλιώτου, Οἰκονομικὴ Ἐφορεία, Κέρκυρα.

Πριγκίπισσα τῶν Ἀσπυριῶν

[ΛΔ'—344]

Ὅσοι ἔχουν παράπονο ἀπὸ ἔμεινα πῶς μὸς ἔστειλαν γράμμα ἢ τετράδιο καὶ δὲν τοὺς ἀπάντησα, νὰ μὸς τὸ ποῦν γὰ νὰ τοὺς γράψω.

Ναυτοπόδα τῆς Ἀνδρου

[ΛΔ'—345]

Ἐνεκα ἐλλείψεως Δ/σεως δὲν ἔλαβα τίποτε τοῦ πρώτου Διαγωνισμοῦ. Προκλήρωσα δευτέρου μηνιαῖο δίδραχμο ἡθοποιῶν Φαρμακεῖον Παπίνης, Κέρκυραν, διὰ:

[ΛΔ'—346]

Μάρτζια=Κοντζά. Ἀλληλογραφῶ μὲ ὄλους-ε. Στείλατε: Κ. Σέδρνα, Ἐβρον, διὰ: **Σφιγγα τῶν Πάγων**